

Arrest

nr. 198 452 van 23 januari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HELSEN
Pieter Reypenslei 25
2640 MORTSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Guineese nationaliteit te zijn, op 24 april 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 5 maart 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat J. HELSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 juli 2008 dient verzoeker een asielaanvraag in. Op 27 april 2010 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna de Raad) die bij arrest nr. 60 901 van 3 mei 2011 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 9 juli 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna de vreemdelingenwet). Bij beslissing van 23 november

2012 wordt de aanvraag ongegrond verklaard. Tegen voormelde beslissing dient verzoeker een annulatieberoep in bij de Raad gekend onder het rolnummer X

Op 29 juli 2013 dient verzoeker wederom een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris neemt op 29 juli 2013 de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard.

Op 17 december 2013 dient verzoeker opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 5 maart 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 25 maart 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 17.12.2013 bij onze diensten werd ingediend door :

*C., M. (R.R.: ...)
nationaliteit: Guinee
geboren te Kaloum op (...)1988
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter – § 3 5° – van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk werden reeds ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

Op 23.11.2012 werd er door de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing genomen aangaande de aanvraag tot machtiging tot verblijf dd. 09.07.2009. Betrokkene legt in zijn nieuwe verblijfsaanvraag een standaard medisch getuigschrift (en de bijlagen) voor waaruit blijkt dat zijn/haar gezondheidstoestand ongewijzigd is ten aanzien van de eerder ingediende aanvraag dd. 09.07.2009 (zie bevestiging arts dd.27.02.2014 in bijgevoegde gesloten omslag). Het voorgelegde medisch getuigschrift bevestigt slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene. In de beslissing dd. 23.11.2012 werd reeds uitgebreid ingegaan op de gezondheidstoestand van betrokkene. Indien de elementen reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk, dient de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk te verklaren op basis van artikel 9ter §3 – 5° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012).”

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, namelijk de zorgvuldigheids-, redelijkheid-, en proportionaliteitsplicht en de *“verplichting alle gegevens en stukken van het dossier in overweging te nemen”*, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de zorgvuldigheidsplicht, inbegrepen het hoorrecht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie oordeelde dat de ingeroepen elemente ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het rijk;

Doordat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie echter in de eerdere aanvraag oordeelde dat als gevolg van het beweerd niet-levensbedreigend karakter van de aandoeningen waaraan verzoeker lijdt, evenmin moet onderzocht worden of er een adequate behandeling bestaat in het land van herkomst;

Doordat daarenboven de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag van verzoeker afwijst alleen omdat de ziekte volgens het advies van de DVZ arts "niet direct levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte".

Terwijl :

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Verzoeker diende op 9 juli 2009 een aanvraag in om te worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk op grond van de medische problemen van verzoeker. Een ambtenaar-geneesheer oordeelde, inzake de aandoeningen van verzoeker, in een advies van 19 december als volgt:

“... ”

- De menace directe pour la vie du concerné.*

Aucun organ vital n'est dans un état tel que le pronostic vital est directement mis en péril. L'immunodépression causée par l'infection au VIH est contrôlée par la thérapie, le dernier taux de CD4 est a 365/uL. L'hépatie B est inactive. On note just une anxiété ne nécessitant pas de mesures de protection particulières ou de suivi spécifique

- Un état de santé critique. Un monitoring des paramètres vitaux ou un contrôle médical permanent ne sont pas nécessaires pour garantir le pronostic vital du concerné.*
- Un stade tres avancé de la maladie. Le stade de l'affection peut être considéré comme bien compensé.*

Comme il est considéré, dans un premier temps, que le requérant ne souffre pas d'une maladie qui entraîne un risque réel pour sa vie ou son intégrité physique, il est par conséquent, acquis, dans un second temps, qu'il ne souffre nullement d'une maladie qui entraîne un risque réel de traitement inhumain ou dégradant lorsqu'il n'existe aucun traitement adéquat dans son pays d'origine ou dans le pays ou il séjourne...”

Vrij vertaald :

“... ”

- Directe bedreiging voor het leven van de betrokkene :*

Geen enkel vitaal orgaan is in dergelijke staat, dat de werking ervan acuut in gevaar wordt gebracht. De immunodepressie die wordt veroorzaakt door de HIV infectie is gecontroleerd door de therapie; de laatste graad van CD4 is op 365/ul. De Hepatitis B is niet actief. Men merkt enkel een kleine verhoging, die echter geen bijzondere maatregelen ter bescherming of opvolging vereisen.

- Een kritieke gezondheidstoestand. Een opvolging van de vitale parameters of een medische controle zijn niet nodig om een goede afloop te garanderen voor de betrokkene
- Een ver gevorderd stadium van de ziekte. Het stadium van de aandoening kan beschouwd worden als goed opgevolgd

Daar eerst en vooral de betrokkene niet wordt beschouwd als lijdend aan een levensbedreigende ziekte die een reëel gevaar oplevert voor zijn leven of fysieke integriteit, dient bijgevolg te worden vastgesteld dat hij niet lijdt aan een ziekte die kan leiden tot een onmenselijke behandeling of tot een behandeling die niet adequaat is en niet voorhanden in zijn land van herkomst of waar hij verblijft...

Op grond van dit advies verklaarde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf op 15 december 2011 ongegrond.

In het advies van de ambtenaar-geneesheer van wordt gesteld dat de ziekte of aandoening van verzoeker geen directe bedreiging inhoudt voor diens leven, in de zin dat geen sprake is van een kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte.

De arts-adviseur motiveert in wezen echter niet omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land van verblijf. Daardoor kan niet worden vastgesteld of er werd nagegaan of de ziekte of aandoening van verzoeker een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

In zoverre verweerder uit het gegeven dat er geen sprake is van een directe bedreiging voor het leven van verzoeker afleidt dat er evenmin sprake is van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of gewoonlijk verblijf, wijst verzoeker erop dat deze stelling geen steun vindt in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet voorziet immers drie afzonderlijke situaties.

Uit artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan geenszins afgeleid worden dat indien een vreemdeling niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico is voor het leven van de patiënt derhalve hij evenmin lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Temeer daar uit niets blijkt dat verzoeker lijdt aan een banale aandoening of ziekte (ter herinnering HIV en Hepatitis B). Ook gaat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie uit van een te beperkende interpretatie van de rechtspraak van het EHRM inzake artikel 3 van het EVRM en de verwijdering van ernstig zieke vreemdelingen.

Het EHRM stelt het voorhanden zijn van een actuele directe levensbedreiging immers niet voorop als een absolute voorwaarde opdat een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden vastgesteld. In het arrest N. t. het Verenigd Koninkrijk (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05) bepaalt de Grote Kamer welke ziektes onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM kunnen ressorteren: "the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduces life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost" (vrije vertaling: "de principes van artikel 3 van het EVRM zijn van toepassing op de uitwijzing van elke person die lijdt aan een ernstige, van oorsprong natuurlijke fysische of mentale ziekte die lijden, pijn en een verminderde levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijks niet beschikbaar is in het land van herkomst of enkel tegen een aanzienlijke kost").

Het Hof heeft dus geenszins uitgesloten dat ernstige aandoeningen een schending kunnen uitmaken van artikel 3 van het EVRM indien er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst waardoor deze aandoeningen alsnog op korte termijn zullen evolueren naar acute levensbedreiging.

Uit de rechtspraak van het EHRM inzake de verwijdering van zieke vreemdelingen blijkt dat het Hof, bij zijn beoordeling inzake artikel 3 van het EVRM, geenszins als absolute voorwaarde stelt dat de graad van de ernst van de aandoening of de ziekte "levensbedreigend" dient te zijn "gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte". Het criterium dat het EHRM hanteert is of er sprake is van "zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn". Hierbij dient allereerst vast te staan dat het een aandoening betreft die een voldoende ernst heeft opdat deze aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het

EVRM, m.a.w. een banale ziekte zal uitgesloten worden van het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM.

In haar beoordeling van artikel 3 van het EVRM weegt het EHRM verder het volgende af: de beschikbaarheid van de vereiste zorgen en de medicatie in het herkomstland en, in mindere mate, de toegankelijkheid van de vereiste medische behandeling en zorgen in het land waarnaar de vreemdeling zal worden uitgewezen en indien hierover gegevens bekend zijn wordt ook onderzocht of er nog familie aanwezig was en of er opvang voorhanden was in het land van herkomst en de graad van ernst van de aandoening. (Zie in deze zin EHRM 29 mei 1998, nr. Karara v. Finland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, SCC v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 24 juni 2003, nr. 13669/03, Henao v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, Ndangoya v. Zweden (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, Amegnigan v. Nederland (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 17 januari 2006, nr. 50278/99, Aoulmi v. Frankrijk, par. 57-60; EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, par. 46-51; EHRM 20 december 2011, nr. 10486/10, Yoh-Ekale Mwanje v. België, par. 81 e.v.)

De motivering van de eerste bestreden beslissing is dan ook niet afdoende. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is aangetoond.

Deze visie wordt daarenboven ondersteund door de Raad van State (RvSt. 19 juni 2013, Arrest nr. 223.961). De Raad stelt dat artikel 9ter Verblijfswet duidelijk verschillende mogelijkheden inhoudt.

- *De ziekte houdt een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit in*
 - *De ziekte houdt een reëel risico in op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst.*
- Hierbij is de tweede mogelijkheid niet afhankelijk van de eerste. Dit blijkt duidelijk uit de tekst van de wet zelf.*

De Raad stelt dat de tekst van de wet duidelijk is. Deze duidelijke wettekst kan niet beperkter geïnterpreteerd worden.

Artikel 3 EVRM is inderdaad een hogere norm dan de Verblijfswet. Het zou echter kunnen dat artikel 3 EVRM een lagere vorm van bescherming voorziet dan artikel 9ter Verblijfswet. Het EVRM bevat immers minimumnormen. Een verdragspartij mag dan natuurlijk wel een ruimere bescherming voorzien in zijn interne wetgeving. Alleen minder bescherming kan niet.

De Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft dan ook nog nooit onderzocht of er wel behandelingen mogelijk zijn voor de aandoeningen waar verzoeker aan lijdt (HIV, hepatitis, depressie), zodat de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie niet hol kan verwijzen naar een eerdere foutieve beslissing.

Terwijl :

2.

De Raad van State omschrijft het hoorrecht als algemeen rechtsbeginsel, in haar arrest van 30 maart 1999, n 40/99 B.15.4, gepubliceerd op de site van de Raad van State, als volgt : “soient préalablement entendus ceux qu'elle concerne, même quand cette audition n'est pas expresseément prévue, et ce en application d'un principe général de droit”,

Dit principe wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geschonden;

Aangezien dit beginsel niet rechtstreeks is opgenomen in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen dient verzoeker zich te baseren op de in de rechtspraak en rechtsleer ontwikkelde voorwaarden;

Zo zij er twee voorwaarden vooraleer het hoorrecht toepasselijk is (“Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne”, Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381) : de door de overheid genomen maatregel is een ernstige inbreuk en de maatregel is gebaseerd op een persoonlijke gedraging van de betrokkene.

In casu staat het onomstotelijk vast dat aan beide voorwaarden is voldaan : de maatregel heeft een ingrijpend gevolg op de mogelijkheid van verblijf van verzoeker en kan leiden tot de gedwongen repatriëring en bovendien is het een beslissing op een verzoek dat verzoeker zelf richtte en gebaseerd op de eigen en persoonlijke situatie.

Het is bovendien geen beslissing die automatisch wordt getroffen louter door toedoen van de wet.

Het beginsel van behoorlijk bestuur houdt bovendien in dat de burger gehoord dient te worden is daarenboven niet afhankelijk van het legaal verblijf van verzoeker; het principe garandeert dat de betrokkenen de mogelijkheid wordt geboden om zijn visie betreffende de beslissing te laten kennen, alsook de motieven die de overheid zouden ertoe doen leiden deze of gene beslissing te nemen.

In casu had de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie aan verzoeker de mogelijkheid moeten bieden om extra informatie te verschaffen, over de behandel mogelijkheden en de toegang tot de gezondheidszorg in Guinee en de ontoereikendheid van de eerste beslissing;

Zo had hij mogelijk de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie minstens had kunnen wijzen op het aperte risico om geen behandeling te kunnen verkrijgen en hij haar had kunnen wijzen op de onnauwkeurigheid waarmee huidige beslissing is behept.

Het hoorrecht houdt immers in dat verzoeker ook over een redelijke tijdsperiode dient te beschikken om zijn opmerkingen over te maken ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 383); ook dit gebeurde in huidig dossier niet.

Bovendien dient de betrokkene expliciet te worden uitgenodigd om zijn zienswijze uit de doeken te doen. ("Le droit d'être entendu en matière d'asile et migration : perspectives belge et européenne", Janssens, S., Robert, P., RDE, 2013, 174, p 381; OPDEBEEK I., "De hoorplicht", in Beginselen van behoorlijk bestuur, Brugge, Die Keure, 2006, p. 265). Dit is niet gebeurd.

Daarenboven is geen enkele uitsluitinggrond op verzoeker van toepassing. Zo was de beslissing niet urgent, verzoeker was perfect in de mogelijkheid om gehoord worden; de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie was/is op de hoogte van zowel zij vorige als zijn huidige verblijfplaats. De beslissing was evenmin evident en een logisch gevolg van het toepassen van de wet; ze behelsde een diepgaande interpretatie en een diepgaande evaluatie, zowel van de medische toestand van verzoeker als van de behandel mogelijkheden in het land van herkomst.

Zodoende was er voor de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geen enkel beletsel om verzoeker te horen, noch was er een reden waarom het niet zou hoeven te gebeuren.

Bovendien vormt een inbreuk op het hoorrecht een schending van een dermate essentieel recht, dat dit de vernietiging van de beslissing kan schragen.

Daarenboven wijst verzoeker er ook op dat hoewel hij nog steeds aan dezelfde aandoeningen lijdt, de toestand, in tegenstelling tot wat de arts beweert, achteruit is gegaan en hij ondertussen een weerstand opbouwde tegen verschillende medicijnen en hij gelet op het ontbreken van een behandeling, zijn ziektes gradueel verergeren.

Ook dit had hij kunnen toevoegen indien hij voorafgaandelijk was gehoord, maar ook hiertoe heeft hij geen mogelijkheid gekregen."

3.2 Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing wel duidelijk de redenen aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen en hierbij rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van de zaak. Zo wordt in de bestreden beslissing gesteld dat de verblijfsaanvraag van verzoeker op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en wordt met verwijzing naar artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet toegelicht dat de ingeroepen gezondheidstoestand reeds werd behandeld in een voorafgaande procedure op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die op 9 juli 2009 door verzoeker werd opgestart en op 23 november 2012 door de gemachtigde ongegrond werd verklaard. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn,

hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654). Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht (waarvan verzoeker eveneens de schending aanvoert) niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker komt op uitgebreide wijze terug op zijn aanvraag van 9 juli 2009 en het advies van 19 november 2012. Hij meent dat de arts-adviseur destijds niet motiveerde omtrent het reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoeker gaat vervolgens op uitgebreide wijze in op de rechtspraak van het Europees Hof.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering en de beweerde schending van de materiële motiveringsplicht moeten worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen, *in casu* artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Voormeld artikel luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde. De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België. De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft. Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen. (...)”

*§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:
(...)”*

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling. (...)”

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad op 9 juli 2009 reeds een aanvraag heeft ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, die door de gemachtigde op 23 november 2012 ongegrond werd verklaard. Nazicht van het administratief dossier leert dat verzoeker in deze verblijfsaanvraag een gezondheidstoestand heeft ingeroepen en heeft ondersteund met een standaard medische getuigschrift van 6 april 2009 en bijkomende rapporten. Verzoeker betwist niet dat zijn derde aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet van 17 december 2013, die aanleiding geeft tot de thans bestreden beslissing, betrekking heeft op dezelfde medische elementen als vermeld in de aanvraag van 9 juli 2009. De Raad wijst op artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet, dat stelt dat een verblijfsaanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk dient te worden verklaard wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van die aanvraag reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige verblijfsaanvraag op grond van diezelfde bepaling. De Raad stelt vast dat de gemachtigde in die zin heeft gemotiveerd in de bestreden beslissing dat de elementen ingeroepen in het kader van de verblijfsaanvraag van 17 december 2013 op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige dergelijke verblijfsaanvraag, met name deze ingediend op 9 juli 2009. Dit wordt,

zoals *supra* gesteld, door verzoeker niet betwist. Evenmin betwist verzoeker de vaststelling in de bestreden beslissing dat uit het voorgelegde standaard medisch getuigschrift slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand bevestigt. Met verwijzing naar artikel 9^{ter}, § 3, °5 van de vreemdelingenwet kon de gemachtigde op basis van die vaststellingen dan ook tot onontvankelijkheid van de verblijfsaanvraag besluiten.

Verzoeker richt zijn grieven op de beslissing van 23 november 2012 en meer bepaald het advies van de arts-adviseur van 19 november 2012 waar hij stelt dat de arts-adviseur geen onderzoek heeft gedaan naar het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst. Tegen de beslissing van 23 november 2012 heeft verzoeker een annulatieberoep ingediend bij de Raad, gekend onder het rolnummer 133 645. De beslissing wordt geacht tot aan zijn nietigverklaring in overeenstemming te zijn met de wet ('*privilège du préalable*') zodat het bestuur in de bestreden beslissing naar de beslissing van 23 november 2012 mocht verwijzen. In de mate verzoeker aldus zijn grieven richt tegen de beslissing van 23 november 2012 dient de Raad op te merken dat deze beslissing niet het voorwerp uitmaakt van huidig beroep waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker met zijn betoog niet aannemelijk dat de motivering van de bestreden beslissing niet draagkrachtig is en dat de beslissing dus niet afdoende werd gemotiveerd. Een schending van artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

Verzoeker betoogt dat hij, alvorens de bestreden beslissing werd genomen, had moeten worden gehoord. Hij meent dat de bestreden beslissing ingrijpende gevolgen kan hebben voor zijn verblijf en kan leiden tot een gedwongen repatriëring. Hij zou de verwerende partij hebben gewezen op de onnauwkeurigheid waarmee de huidige beslissing is behept. Hij had extra informatie verschaft over de behandelingsmogelijkheden en toegang tot de gezondheidszorg in Guinee en de ontoereikendheid van de eerdere beslissing, mocht hij zijn gehoord.

De procedure die wordt geregeld door de vreemdelingenwet voor de staatssecretaris of zijn gemachtigde is een administratieve procedure en geen jurisdictionele. Bijgevolg moet het tegensprekelijk debat, waarin voornoemde wet niet voorziet, in principe niet plaatsvinden (RvS 8 januari 2003, nr. 114.301). De hoorplicht is aldus niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet (RvS 26 maart 2003, nr. 117.575). Het horen kan enkel in het raam van het zorgvuldigheidsbeginsel vereist zijn. Het zorgvuldigheidsbeginsel bij feitenvinding houdt in dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen. Het horen betekent niet dat verzoeker mondeling diende te worden gehoord, maar dat hij de mogelijkheid moet hebben gekregen om zijn standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker zijn standpunt heeft kunnen uiteenzetten in zijn aanvraag van 17 december 2013 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9^{ter} van de vreemdelingenwet. Ook met betrekking tot de beslissing van 23 november 2012 heeft verzoeker in het annulatieberoep van 12 juli 2013 tegen voormelde beslissing zijn standpunt kunnen uiteenzetten. In tegenstelling tot verzoekers betoog heeft de bestreden beslissing niet tot gevolg dat hij niet langer kan verblijven op het grondgebied of dat hij gedwongen wordt gerepatriëerd nu in de bestreden beslissing enkel de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard en deze niet gepaard gaat met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker stelt dat hij nog steeds aan dezelfde aandoeningen lijdt maar dat de toestand achteruit is gegaan en hij ondertussen een weerstand opbouwde tegen verschillende medicijnen en dat zijn ziekte gradueel verergert.

In de bestreden beslissing wordt verwezen naar het medisch advies van 27 februari 2014 waarin het volgende wordt gesteld:

*"C., M. (R.R.: ...)
Mannelijk
nationaliteit: Guinee
geboren te Kaloum op (...)1988*

U vraagt me de medische documenten voor de 9ter aanvraag d.d. 09.07.2009 en d.d. 17.12.2013 te vergelijken.

Betrokkene legt in zijn aanvraag d.d. 17/12/2013 een SMG voor, opgesteld door Dr. W. op 6/12/2013 + bijlagen d.d. 6/12/2013, 6/12/2013, 10/4/2013 en 6/3/2013.

Uit dit medisch getuigschrift blijkt dat de gezondheidstoestand van betrokkene ongewijzigd is t.a.v. het medisch attest gevoegd bij de 9ter aanvraag d.d. 9/7/2009.

Op het SMG d.d. 6/12/2013 wordt geen enkele nieuwe diagnose gesteld voor betrokkene. Het voorgelegde SMG bevestigt dus slechts de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van betrokkene."

Verzoeker betwist niet dat hij een standaard medisch getuigschrift van 17 december 2013 met bijlagen, zoals opgesomd in het advies heeft voorgelegd. De arts-adviseur stelt vast dat er geen enkele nieuwe diagnose werd gesteld in vergelijking met het standaard medisch getuigschrift van 6 december 2013. Waar verzoeker thans betoogt dat zijn ziekte is verergerd, laat hij na *in concreto* aan te tonen uit welk stuk dit blijkt. Bijgevolg laat verzoeker na aan te tonen dat de arts-adviseur een te beperkt onderzoek zou hebben gevoerd. Bovenal dient te worden vastgesteld dat verzoeker zich beperkt tot algemene beschouwingen en niet op concrete wijze ingaat op de motieven, laat staan dat de motieven worden weerlegd, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan.

De door verzoeker aangehaalde elementen met betrekking tot zijn medische toestand werden onderzocht, doch niet weerhouden, nu blijkt dat het standaard medisch getuigschrift de reeds eerder aangehaalde gezondheidstoestand van verzoeker slechts bevestigt. Verzoekers aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat niet het volledige onderzoek voorzien in artikel 9ter, § 3, 5° van de vreemdelingenwet werd gevoerd, zoals hij voorhoudt. Derhalve beschikte de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid over voldoende gegevens om met kennis van zaken over te gaan tot het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden. Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker nog de schending van artikel 3 van het EVRM heeft aangevoerd, laat hij na uiteen te zetten op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden waardoor dit onderdeel van het middel onontvankelijk is.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend achttien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN